

Iedereen kent elkaar en dat is de charme van GJS

GJS Gorinchem: 'Als je een hybrideveld meeneemt in het normale onderhoud, gaat het gegarandeerd mis'

De tweede amateursportclub die aan bod komt in deze rubriek is GJS (Gorkumse Jonge Spartanen) uit Gorinchem. Het is een voetbalvereniging die in de eerste klasse speelt, maar niet betaalt. Dat heeft te maken met het idee van doorstroming van eigen jeugd. Met spelers van buiten blokkeer je mogelijk eigen spelers.

Auteur: Sylvia de Witt

GJS (Gorkumse Jonge Spartanen) is één van de vijf voetbalverenigingen in Gorinchem. De club werd op 5 april 1930 opgericht met veertien man, maar had toen nog niet officieel een naam. Die kwam er pas in november 1931 en luidde DJS: De Jonge Spartaan. Acht jaar later werd die gewijzigd in GJS

en na wat omzwervingen verhuisde de voetbalvereniging in oktober 1951 van Gorinchem naar Dalem, waar zij nu nog steeds zit, inmiddels met 935 leden. Hiermee is GJS de grootste voetbalvereniging in de regio. In totaal heeft GJS zes velden en een trainingsveld, waaronder een kunstgrasveld

en een hybrideveld. Vanwege de commotie die vorig jaar heerste rondom rubbergranulaat, heeft het kunstgrasveld kurk als vulmiddel gekregen in plaats van rubbergranulaat. De gemeente moest er wel twee ton extra voor betalen. Het XtraGrassveld is uit eigen zak betaald en ligt er nu vier jaar.

Hoofdveld van XtraGrass

XtraGrass werd in 2010 geïntroduceerd in Rotterdam en was daar direct een groot succes. Bernard van den Bosch, die dertig jaar bij de gemeente Rotterdam heeft gewerkt als cultuurtechnisch beheerder en jarenlange ervaring had met de XtraGrass-velden en andere hybridevelden in Rotterdam, was er erg enthousiast over. 'Dit succes fluisterde zich al gauw rond in de

Nederlandse voetbalwereld, waardoor het meer ging leven', vertelt hij aan de telefoon. 'GJS nam destijds ook een kijkje in Rotterdam, waar je kon aanschouwen hoe het veld eruitzag na een winter lang gebruik. Het zag er goed uit, er zat nog heel veel gras in, waarna een aantal XtraGrass-velden werd aangelegd in Nederland.'

10 min. leestijd

GJS liet in 2013 een XtraGrass-veld aanleggen; dit werd het hoofdveld. Het onderhoud werd echter niet goed overgedragen aan de gemeente Gorinchem, er waren klachten en het veld kwam negatief in de publiciteit. Zo werd het in de media meermalen een 'knollentuin' genoemd, waardoor de vraag naar XtraGrass-velden in Nederland afnam.

Trainers vaak eigenwijs

'Dat ging mij echt aan het hart', vervolgt Bernard van Den Bosch, 'want dat veld was eigenlijk mijn kindje. Ik had er echt mijn nek voor uitgestoken en ook GJS zat er natuurlijk behoorlijk mee in zijn maag. De aannemer en ik werden erbij geroepen en ik schrok behoorlijk toen ik zag hoe het veld eruitzag. Gewoonlijk deed de aannemer na aanleg ook het onderhoud en dat ging altijd goed, maar nu was het onderhoud naar de gemeente Gorinchem gegaan zonder begeleiding door de aannemer, terwijl zo'n veld aangepast onderhoud vereist. Als je een hybrideveld meeneemt in het normale onderhoud, gaat het gegarandeerd mis.' Van den Bosch werd adviseur, een soort tussenpersoon om de gemeente en GJS te begeleiden bij het onderhoud. Want er lag wél een veld van tweeënhalve ton waarop niet meer kon worden gevoetbald. Hierover communiceerde Bernard van den Bosch regelmatig via de groepsapp en telefoon. Ook ging hij twee keer per maand naar de club, waar hij contact had met Klaas Bijsterveld van de gemeente, die het onderhoud deed. Het eerste jaar lukte het nog niet om het veld helemaal goed te krijgen; er was sprake van miscommunicatie over de bemesting waardoor er andere bemesting was gebruikt.

'Maar nu is dat allemaal mooi opgelost. De fouten die in het begin zijn gemaakt, zijn er niet meer. En tegenwoordig zit er meteen een vijfjarig onderhoudscontract bij wanneer zo'n veld wordt aangelegd.'

'Als je een hybrideveld meeneemt in het normale onderhoud, gaat het gegarandeerd mis'

Toch moet ook de club op een bepaalde manier rekening houden met het veld, vindt hij. 'Buiten de wedstrijden wordt er ook veel op getraind en trainers zijn vaak eigenwijze mensen. Ze gaan altijd hun eigen gang en laten de voetballers steeds op dezelfde plek oefeningen doen. Dat moet meer verspreid worden.'

In het diepe gegooid

Klaas Bijsterveld, al vijftienvintig jaar bij de gemeente Gorinchem in de buitendienst, doet zoals gezegd het onderhoud van de velden van GJS. Hij is er iedere dag te vinden en begrijpt exact waar Bernard van den Bosch het over heeft. 'Met het hybrideveld werden wij de eerste jaren echt in het diepe gegooid. In het begin lag het er mooi bij, iedereen was blij. Er werd verteld dat er 800 uren op kon worden gespeeld. Toen gingen ze er volop op voetballen. En alleen voetballen, dat gaat nog wel, maar het trainen deed het veld de das om. Er zat veel te veel grond en gras in; het kunstgras zag je bijna niet. Het werd gewoon een knollenveld en wij wisten er ook geen raad mee. Daarop heeft de club Bernhard van den Bosch ingeschakeld en wij hebben samen aardig aan de weg getimmerd. Vorig jaar was het al beter; nu is het nóg beter en is het een mooi veld geworden.'

Het is een prima veld, mits je het niet teveel belast, meent Jan van Veen, voorzitter van GJS. 'Maar toegezegd was dat het tot 800 uren belast kon worden. Als wij er veel op laten trainen én er op zaterdag de hele dag wedstrijden op worden gespeeld, is het te veel. We belasten het veld nu minder. Het gaat steeds beter, ook het onderhoud.'

Op de andere velden wordt iedere avond getraind. Het valt volgens Klaas Bijsterveld niet mee om die goed te houden na de winter. 'De club is gegroeid en de teams willen allemaal twee keer per week trainen. Gelukkig ontlast het nieuwe kunstgrasveld de overige velden.'

Strak biljartlaken

De eerste twee jaren was het veld inderdaad een knollentuin, beaamt ook Sjors Hendriks, speler en reserve-aanvoerder van het eerste elftal. 'Je voetbalt natuurlijk het liefst op een strak biljartlaken, want daar stuitert de bal niet op. Dat is ideaal, en dat biedt kunstgras. Er waren hier op het hoofdveld pollen gras. Als de bal daaroverheen ging, sprong hij op. De meningen zijn verdeeld, maar ik vind natuurgras het fijnst om op te spelen. Ons hoofdveld lijkt meer op natuurgras dan op een kunstgrasveld. Ik maak veel slidings en op een kunstgrasveld liggen mijn benen dan vaak open; dat heb je hier niet. Het hoofdveld wordt dit jaar

minder belast dan in voorgaande jaren. Normaal gesproken lag er nu alleen maar grond en bijna geen gras, maar nu zie je behoorlijk veel gras. Het gaat dit jaar dus stukken beter met het veld.'

Betrokkenheid

De inzet van leden en vrijwilligers vormt de basis van praktisch iedere vereniging; zo ook bij GJS. Ingrid van Hulst loopt hier al zo'n twintig jaar rond en is nu kantinebeheerder en bestuurslid kantinezaken. Op bijna alle doordeweekse avonden is zij hier aanwezig en op zaterdag van zeven uur 's morgens tot 's avonds laat. Wat een betrokkenheid, en dat naast een 40-urige baan! Die betrokkenheid kreeg ze door haar ouders, maar werd nog sterker toen haar neefje hier ging voetballen, het zoontje van haar overleden broer. 'Mijn vader, mijn schoonzus en ik gingen altijd met hem naar de club als hij moest voetballen. Toen mijn eigen zoon ook ging voetballen, werd ik begeleider van het team van mijn zoon en daarna bleef ik nog een aantal jaren begeleider.'

'Je moet nooit je hand ophouden bij één sponsor, want dan ben je per definitie afhankelijk'

Toen een al wat oudere kantinebeheerder er op een gegeven moment mee stopte, besloot Ingrid van Hulst, die intussen al bestuurslid kantinezaken en activiteiten vrijwilligers was, ook het kantinebeheer op zich te nemen. Het assortiment werd aangepast, er werden meer feestjes georganiseerd en de omzet steeg.

Klaas Bijsterveld van de gemeente Gorinchem.

Eindelijk officieel bier tappen

Haar dochter Annika, die vandaag achttien jaar is geworden, kreeg de liefde voor de club op haar beurt met de paplepel ingegoten. Zij hielp haar moeder al vaak op zaterdag. 'Ze is nu mijn grote steun en toeverlaat', zegt Ingrid van Hulst. Annika glundert en vertelt over haar werkzaamheden in de kantine: 'Alles wordt pas gemaakt als het besteld wordt. We willen dat het lekker vers is. Nu hebben we ook broodjes met kipkerriesalade en eiersalade. Tegenwoordig is de keuken zo goed bezet dat mijn moeder 's middags vrij is. Ze is dan wel aanwezig, maar dan kan ze voetbal kijken en ben ik het aanspreekpunt in de kantine.'

Er worden ook ontbijtjes en lunches voor de teams gemaakt, waarbij rekening wordt gehouden met vegetariërs en mensen met een glutenallergie. Een gezonde kantine is de trend, maar een honderd procent gezonde kantine zal er volgens Ingrid van Hulst nooit komen. 'Er zullen altijd mensen blijven die zich echt op de zaterdag verheugen, want dan mag het frietje.'

‘Ik voel me hier heel erg thuis. Iedereen die hier rondloopt, ken ik al heel lang; negentig procent van de spelers komt hiervandaan!’

Jan van Veen

Het vrijwilligerswerk voor GJS vergt veel uren, maar beiden zien het als hun passie, vertelt Ingrid enthousiast. ‘Annika is vandaag jarig, maar dat wordt al ingecalculeerd. Zaterdag is het GJS-dag, dus haar verjaardag wordt vanavond pas gevierd.’ Nu Annika achttien is, mag ze eindelijk officieel bier tappen, iets wat ze altijd al enorm leuk vond om te doen.

Drie vaste ochtenden in de week en alle zaterdagen

Een andere toegewijde vrijwilliger is Wil de Bruin, die in december al vijftig jaar lid is van GJS. Op zijn eenentwintigste kwam hij hier voetballen, omdat hij niet bij een zondagclub wilde spelen. ‘Niet uit principe, maar op die dag wilde ik gaan kijken bij de andere clubs in Gorinchem, Unitas en SVW. En mijn broer voetbalde ook hier.’

Na een jaar of drie ging GJS meedoen aan de Toto. Eén avond in de week konden de totoformulieren bij De Bruin worden ingeleverd. Later ging hij ook helpen met klusjes op het veld en in 1973 werd hij bestuurslid.

‘Ik ben vierendertig jaar bestuurslid geweest en daarna trad er een nieuw bestuur aan. Toen werd mij gevraagd of ik op zaterdag bestuurskamerdiensten wilde draaien, zorgen voor de wedstrijdformulieren en dergelijke.’

Nu, tien jaar later, doet hij dat nog steeds. Verder zorgt hij voor het plaatsen van de reclameborden, het onderhoud en kleine reparaties. Maandag, woensdag en vrijdag zijn de vaste ochtenden; die houdt hij altijd vrij. ‘Dan drinken we hier eerst gezamenlijk koffie en daarna gaan we aan de slag.’ Een vastomlijnde taakomschrijving heeft hij niet; hij kan in feite doen wat hij wil. ‘Ik pak aan wat op dat moment nodig is. Zo heb ik bijvoorbeeld de picknicktafels buiten geleverd.’

Ook op zaterdag is hij er altijd. Hij ontvangt scheidsrechters en bestuursleden van andere verenigingen. ‘Op zaterdag ben ik zeg maar de assistent van onze voorzitter. En als het eerste elftal uit speelt, ga ik namens het bestuur samen met een collega naar de bezoekende vereniging toe. Dit alles met steun van het thuisfront.’

Niet voor het geld

Sjors Hendriks speelde vroeger altijd op het middenveld, maar sinds vorig jaar staat hij centraal achterin. Hij begon bij de F’jes en werd op zijn twaalfde gevraagd door FC Den Bosch, waar hij vier jaar voetbalde. ‘Het was leuk om bij zo’n profclub te spelen, want je traint vier keer per week. Ik legde me erop toe om profvoetballer te worden, maar na vier jaar werd ik toch niet goed genoeg bevonden.’

Toch had hij daarna genoeg keuzemogelijkheden wat betreft clubs, maar voor hem was er maar één optie: terug naar GJS, waar ook al zijn vrienden speelden.

‘Ik voel me hier heel erg thuis. Iedereen die hier rondloopt, ken ik al heel lang. Negentig procent van de spelers komt hiervandaan. GJS betaalt niet. Jongens die hier willen komen voetballen, zijn van harte welkom, maar ze komen niet voor het geld.’ GJS is één van de weinige clubs in de eerste klas waar de spelers niet betaald worden. De meeste clubs trekken spelers van buiten aan om een goed eerste elftal op poten te zetten, bijvoorbeeld voor honderd euro per wedstrijd of per punt. Die spelers voetballen al gauw voor vijfhonderd tot duizend euro netto in de maand.

De charme van GJS

Jan van Veen is hier duidelijk over: ‘Dat is voor ons absoluut ondenkbaar. Wij zijn een soort Don Quichot; we vechten tegen windmolens, want overal wordt betaald en wij doen dat niet. Niet vanwege de financiën, maar uit principe. Ik weet zeker dat ik het voor elkaar zou krijgen om sponsoren te vinden, maar dat ga ik niet doen. Dat heeft te maken met het idee van doorstroming van eigen jeugd. Met spelers van buiten blokkeer je mogelijk eigen spelers. Sjors Hendriks is een heel goede voetballer die prima elders zou kunnen voetballen en een behoorlijk centje zou kunnen

verdienen. Toch kiest hij voor deze club.
Sjors Hendriks: 'Ik vind GJS prettig, omdat het allemaal jongens zijn van hier. Ook de mensen die komen kijken, kennen elkaar. Iedereen kent elkaar; dat is de charme van GJS.'

Hij denkt dat deze clubcultuur verdwijnt als er jongens van buiten worden aangetrokken. 'Veel clubs in de regio betalen wél. Ze vragen aan spelers hier: kom lekker bij ons voetballen, dan krijg je wat geld. Toch kiezen veel jongens ervoor om hier te blijven, omdat ze het hier naar hun zin hebben. Het lukt ons best goed om spelers lang vast te houden.' Nieuwe aanwas aantrekken en ook vasthouden: dit moet je volgens de voorzitter ook in het beleid laten zien. Zo zou de bestuurskamer waarin we nu zitten, een groot, organisch geheel moeten zijn, waar ook de jeugd de ruimte krijgt. De jeugdbestuurskamer bevindt zich nu onder in de clubaccommodatie, die in 2018 dertig jaar oud is. Maar er zijn plannen voor een nieuwe accommodatie. 'Omdat wij de jeugd erg belangrijk vinden, zou ik hen en hun leiders ook het liefste hier (in de bestuurskamer) ontvangen. Het is het mooist als alles geïntegreerd is, zodat de accommodatie ook fysiek aansluit bij de ideeën van GJS: voorrang voor de jeugd en voor doorstroming.'

Speerpunten

GJS heeft één vrouwenteam en drie meidenteams, te weinig naar de smaak van Jan van Veen. Toen hij zes jaar geleden voorzitter werd, is een aantal speerpunten benoemd; één daarvan is het meidenvoetbal stimuleren. 'Dat is niet alleen in sportief opzicht belangrijk, maar ook in sociaal opzicht. Er moet veel meer evenwicht zijn tussen meiden- en jongensvoetbal. Het vrouwenteam voetbalt behoorlijk hoog. Het is veel mooier als daar nog een tweede of derde team bij komt, zodat je kunt selecteren.'

Verdere speerpunten zijn dat GJS puur een amateurclub blijft, dat er een gespreid sponsorbeleid gevoerd wordt en dat er evenwicht moet zijn tussen jeugdteams en seniorenteams. 'Je moet nooit je hand ophouden bij één sponsor', verduidelijkt de voorzitter, 'want dan ben je per definitie afhankelijk. We hebben vijftig tot zestig sponsors, die allemaal vijfhonderd tot duizend euro geven. Verder hebben we drie hoofdsponsors, die wat meer geven. Wat het evenwicht tussen jeugdteams en seniorenteams betreft: we hebben weleens vijfenveertig jeugdteams gehad en zes seniorenteams; dat was volledig uit balans. Aan mij de taak om aan deze pijlers vast te houden.'

Ingrid van Hulst en haar dochter Annika van Hulst

Sport-BSO

Ideeën voor de toekomst zijn er volgens Jan van Veen volop. 'Wij willen ook iets met buitenschoolse opvang doen, een soort sport-BSO, want overdag staan de gebouwen en al die velden leeg. Ik zit in het onderwijs; daar heb je die verbinding ook. De plannen hiervoor liggen al bij de gemeente. We zijn al met pilots bezig; er is één middag met sport-BSO. Dat willen we uitbreiden naar alle dagen.' Daarnaast moet er eigenlijk nog een kunstgrasveld bij. 'Het kan niet zo zijn dat je 's winters om vijf uur, als het donker wordt, nog een wedstrijd moet voetballen. Maar dat gebeurt, als je vijftientig thuiswedstrijden hebt.'

Het kunstgrasveld dat er nu ligt, wordt gehuurd van de gemeente. GJS wil dit niet in eigendom hebben; de vereniging kan de afschrijvingskosten niet opbrengen. Alleen het hybrideveld en de opstallen zijn eigendom, de rest van de velden wordt van de gemeente gehuurd. In de omliggende dorpen zijn de clubs geprivatiseerd; dat is bij GJS niet het geval.

Jan van Veen: 'Ik heb me er niet in verdiept en ik weet niet of ik daar zo gelukkig van zou worden. Die rekensom hebben we niet gemaakt en de gemeente heeft er nooit iets over gezegd.'

Overkoepelende organisatie

We komen nog even terug op het thema vrijwilligers, want vaak zijn het steeds dezelfde mensen die de handen uit de mouwen steken. Jan van Veen kijkt nu wat zorgelijk. 'Hier is dat een vergrijzend clubje aan het worden. In de gemeente Gorinchem denken we na, samen met andere voetbalclubs en buitensportverenigingen, over het opzetten van een soort overkoepelende organisatie. Eén van de belangrijke thema's: hoe kom je in de toekomst aan vrijwilligers? Wil de Bruin doet hier alles en ook Sjors Hendriks is niet te beroerd om na een wedstrijd de hele avond achter de bar te staan. Ook Ingrid en Annika doen hier heel veel. Er zijn ook eigen clubscheidsrechters, zoals Rob Koops. Die doen het toch allemaal maar. Maar als je niet uitkijkt, is daar op een gegeven moment de rek uit, dus het is belangrijk dat er verjonging komt.'

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-7175